

EEVA ELORANTA

*Mistä löytäisin
uskollisen sydämen*

Mistä löytäisin uskollisen sydämen

EEVA ELORANTA

*Mistä löytäisin
uskollisen sydämen*

minerva

MINERVA KUSTANNUS

HELSINKI

© Eeva Eloranta ja Minerva Kustannus

www.minervakustannus.fi

Minerva Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Sitaatit:

Laulusta *Kesän lapsi*, sanat Chrisse Johansson s. 15.

Eino Leinon runosta *Hymyilevä Apollo* kokoelmassa *Sata ja yksi laulua* (Otava 1898) s. 84.

Maria Jotunin romaanista *Huojuva talo* (Otava 1963) s. 111.

Ultra Bran laulusta *Sinä lähdit pois*, sanat Anni Sinnemäki s. 234

Virrestä 30 *Maa on niin kaunis*, sanat Bernhard Severin Ingemann v. 1850, suom. Hilja Haahti v. 1903, s. 267–268.

Kansi: Tilla Larkiala / Taittopalvelu Yliveto Oy

Kannen kuvitus: Tilla Larkiala

Graafinen suunnittelu ja taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-410-139-4

Painettu EU:ssa

Pojalleni

1

Basson jytinä oli sietämätön. Saara katsoi vanhaa herätyskelloaan yöpöydällä. Se oli lähes puoli kaksi. Hän kohottautui vaahtomuovipatjaiselta laveriltaan, työnsi jalkansa huopatöppösiin ja nousi jalkeille. Tuvan ikkunasta näkyi kaistale rannan pajukkoa, johon kuu loi hieman kelmeää valoa. Saara aisti Markuksen liikehtivän vuoteellaan saamatta kunnolla unta. Mirkkukaan ei varmaan ollut nukkunut, koska oli sytyttänyt kamarissa pienen lampun sängyn vieressä, Saara näki sen oven alta kuultavasta valosta. Hän mietti, mitä tehdä. Hitto sentään, eihän hänellä ollut mitään tietoa numerosta, jonne soittaa ja pyytää hiljentämään musiikkia. Huvilan omisti jokin urheiluseura, mistä Saara ei tiennyt sen enempää, eikä naapuruus ollut synnyttänyt oikeastaan minkäänlaista kanssakäymistä hänen ja huvilan käyttäjien välille.

Saaralla ei ollut alun alkaenkaan ollut erityisempää tarvetta olla tekemisissä huvilan väen kanssa. Hän arveli liian läheisistä suhteista sukeutuvan naapurusten välille helposti ongelmia. Joskus talon saunarannasta

kuului naisten kiljahduksia, kun he menivät kylmältä tuntuvaan järviveteen. Silloin tällöin kesäaikaan kulkeutui grillissä paahtuvien kyljysten ja makkaroiden tuoksua Saaran tontille. Siinä kaikki. Hän ei tiennyt nimeltä huvilan omistavaa urheiluseuraa eikä ketään sieltä, saati tuntenut yhtäkään paikalla olevista ihmisistä. Hän huokaisi. Pakko olisi vetää takki päälle ja lähteä toimittamaan asiaa ennen kuin yö kuluisi pidemmälle ja koko seuraava päivä menisi pilalle valvomisen takia.

Saara kulki pienen nurmikkoisen notkelman halki rakennusten välissä ja tuli huvilan parkkialueelle. Autot siellä olivat lähes poikkeuksetta prameita katumaasureita. Niiden muhkeat lokasuojat ja kromatut kyljet välkähtelivät pihavaloissa. Saara suuntasi kulkunsa kohti pääovea, jonka koristelasisista kapeista ikkunoista kajasti hämyisää valonhohdetta. Talossa Metallica jatkoi väsymättä jytisevän bassonsa tykitystä. Saara veti villapipoaan syvemmälle päähän ja soitti ovikelloa. Mitään ei tapahtunut. Kukaan ei tullut avaamaan.

Kun Saara oli turhaan soittanut ovikelloa muutama kerran, hän koetti varovasti avata ovea ja onnistuikin. Huoneistossa näytti parveilevan enemmän tai vähemmän juopunutta väkeä. Jokunen oli päätenyt makoilemaan sohvalle tai nojatuoleille, mutta löytyi niitäkin, jotka hytkyivät tanssintapaista ja siemailivat lisää drinkkejä. Astuessaan sisään Saara oli kompastua eteismatolla pitkin pituuttaan nukkuvaan mieheen.

– Anteeksi, mutta voisitteko hiljentää musiikkia?

Vastauksena kuului kuorsaus. Saara korotti hieman ääntään ja toisti kysymyksensä. Mies jatkoi kuorsaumistaan. Musiikin, kovaäänisen naurun ja huutojen vellonta täytti koko talon. Kukaan ei kiinnittänyt mitään huomiota tulijaan. Hetken emmittyyään Saara harppasi nukkujan yli ja suuntasi muutaman eteisaulasta oleskelutiloihin johtavan portaan kautta kohti matalaa tv-tasoa ja pistorasioita sen vieressä. Reippain ottein hän tempaisi töpselit irti seinästä. Musiikki katkesi kuin leikattuna ja jätti jälkeensä kummallisen väräjävän hiljaisuuden. Juhlijat tulivat niin yllätetyiksi, ettei kukaan heistä hetkeen osannut liikahtakaan.

Ensimmäisenä tointui kapeanaamainen liuhutukkainen nuori mies. Liuhutukka pomppasi sohva-pöydälle pahvimukien, pullojen ja puoliksi juotujen kaljatölkkien sekaan ja alkoi kovaäänisesti säättää tuntematonta vierailijaa ja hänen puuttumistaan juhlintaan. Sieltä täältä muualtakin kuului tyytymätöntä nurinaa, huutoja ja vihellyksiä. Meteli yltyi. Joku heitti Saaraa patongin puolikkaalla, toinen tyhjällä oluttökillä.

Saara palasi vastalauseista piittaamatta ulko-ovelle ja tönäisi kevyesti miestä olkapäästä. Tämä havahtui työstä ja suuntasi katseensa Saaraan päin.

– Mitä? Onko jokin hätänä?

Mies kampeksi itsensä puolittain istuvaan asentoon ja yritti tarkentaa katsettaan Saaraan.

– Olen pahoillani, että joudun häiritsemään, mutta me emme saa nukuttua tuossa viereisessä mökissä, jos musiikki on liian kovalla. Kello tulee kohta kaksi.

Saara katsoi totisena miestä tämän kompuroidessa pystyyn ja sukiessa tukkaansa hieman hämmentyneenä. Miehen oikeassa kädessä Saara huomasi kipsin. Mies oli pitkänhuiskea ja harteikas, saattoi olla komeakin mutta tavalla, joka ei tehnyt Saaraan mitään vaikutusta. Ainakaan nyt. Kun ihmisellä on vastuullaan kehitysvammainen autisti ja muistisairas vanhus, hän ei ole erityisen romanttisessa vireessä. Eikä hänellä ollut edes hakua päällä, kaikkea muuta. Ne ajat olivat olleet ja menneet...

– Joo, se on varmaan ollut aika... Me ollaan täällä vähän niin kuin viihteellä...

Mies sokelsi joidenkin sanojen kohdalla, ja hänen takaansa kantautui vieraiden harmistunutta huutelua.

– Petteri, perkele, nupit kaakkoon ja äkkiä!... Mikä tuo muija on täällä määräälemään?

Petteriksi kutsuttu päätti terästäytyä ja ottaa isännän elkeet.

– Kuka sinä ylipäänsä olet?

Saara tajusi yhtäkkiä olevansa melkoinen näky vanhassa villapipossaan ja Markuksen kumisaappaissa. Takikikin oli Gubben peruja, monta numeroa liian iso Saaralle ja kulunut, hän oli tempaissut sen valikoimatta puolipimeässä eteisessä päälleen. Takin helman alta pilkistivät flanellisen pyjaman lahkeet. Ristiriita huvilan

juhliwaan väkeen merkkivaatteissaan ei olisi voinut olla suurempi.

– Minä olen Saara tuolta viereiseltä mökiltä. Anteeksi vain, että tulin häiritsemään, mutta meidän täytyisi voida nukkua tuolla naapurissa.

Saara kääntyi lähteäkseen.

– Hei, älä nyt mihinkään lähde! liuhutukka mesosi niin, että putosi sohvapöydältä pahvimukit ja kaljatölkit perässään. Hän kompuroi pystyyn ja oli parilla harppauksella Saaran luona.

– Sinä voisit olla ihan hyvännäköinen muija, jos ottaisit tuon villapipon pois päästäsi ja vähän relaisit.

Saara loihti kasvoilleen hymyn tapaisen.

– Kiitos mielipiteestä. Hyvää yötä.

Saara yritti lähteä, mutta liuhutukka tarrasi kiinni hänen käsivarteensa.

– Oletsa joku lepakko, eikö äijät kelpaa?

– Max hei, anna olla! Petteriksi kutsuttu yritti hilitä riehuja.

Maxiksi kutsuttu painautui kiinni Saaraan ja teki lantiolla liikkeitä, joiden merkitys oli selvääkin selvempi. Naurunrähäkkä oli valtaisa.

– Kokeile jäbää, niin unohtuu tuo lätän lyöminen. Kyllä muna alkaa kelvata, kun pääset makuun...

Saara yritti työntää liuhutukkaa pois, mutta tämä tarrautui häneen ja voihki antaumuksellisesti tavalla, joka sekään ei jättänyt sijaa väärinkäsitykselle. Juhlijat nauroivat nyt vähän epäröivästi, koska näkivät Petterin

harmistuneen ilmeen. Nyt hänellekin alkoi riittää. Petteri tempaisi liuhutukan irti Saarasta ja tuuppasi etäämmälle.

– Lopeta tuo sekoilu, Max. Näethän, ettei naapuri ole kiinnostunut sinun seurastasi.

– Vituttaa tuollaiset nirppanokat, muna ne tarvitsee, niin ne ei olisi noin kireitä, liuhutukka ärisi vielä, rymysi tarjoilupöydän luo ja kumosi siellä heti shotin.

Saara veti myssyään syvemmälle päähän ja kääntyi mennäkseen. Hän kuuli takaansa vielä Petteriksi kutsutun sanovan jotain pahoittelevaa. Saara ei viitsinyt edes kääntyä vaan paineli menemään. Joku vetäisi oven kiinni ja liuhutukan mesoaminen kuului vielä hetken, kunnes ääni vaimeni.

Saara askelsi läpi pihan ja notkelman omalle puolelleen. Taustalta hän kuuli, että musiikki oli kytketty uudelleen päälle mutta nyt selvästi hiljaisempänä. Kun mökin oven veti kiinni, basson jytke hiljeni lähes kokonaan. Saara ripusti Gubben takin ja myssynsä eteisen naulaan ja potkaisi kumisaappaat jalastaan. Hän meni heti Markuksen luo ja peitteli tämän kunnolla.

– Kaikki hyvin, pane vain silmät kiinni. Nyt nukutaan.

Markus käänsi kylkeään ja melkein heti alkoi kuulua syvä tasainen hengitys. Mirkkukin oli sammuttanut lamppunsa ja oli ilmeisesti lopultakin saamassa unen päästä kiinni. Saara katseli hetken ikkunasta repaleista kuuta, jonka edessä vaelsi muutama

harsomainen pilvi. Jossakin haukkui koira, sitten sekin vaiken. Juhlat taisivat olla juhlittu hänen elämässään. Se kävi hänelle hyvin. Hän voisi juhliä tai olla juhlimatta. Molemmat kävivät. Hän tunsi itsensä riippumattomaksi ja vapaaksi, juuri sellaiseksi jollainen hän halusikin olla.

2

Meno huvilalla oli pääsemässä uudelleen vauhtiin. Täysin alaston mies rymisteli saunaosaston suunnasta olohuoneeseen.

– Perkele, Viikkari, jotain rajaa! Petteri naureskeli ja lähti siemaisemaan juomaa tarjoilupöydän suunnasta.

Kaikki huvilassa tiesivät, että nakuilija oli lehtien otsikoista tuttu, vauhdikkaiden toimintaelokuvien ohjaaja Kaius Kolehmainen. Vaaleutensa, sinisten silmiensä ja voimakkaiden piirteidensä vuoksi häntä kutsuttiin lempinimellä Viikinki, mutta vuosien saatossa nimi oli muokkautunut paitsi ystävien keskuudessa myös mediassa Viikkariksi. Ammatti ja alfauroksen karisma olivat tehneet hänestä naisten keskuudessa tavoitellun, seikka, mitä vastaan nelikymppisellä ja vartalonsa erinomaiseen kuntoon treenanneella miehellä ei selvästikään ollut mitään. Seurue oli ihastuksissaan miehen järjestämästä show’sta ja poukkoili edestakaisin salissa nähdäkseen paremmin.

– Minä haen vain vähän juotavaa! remusi mies, kunnes huomasi sivummalla nuoren naisen kaulailemassa Maxin kanssa.

– ”Aa kesän lapsi kun oon, aa villi luonteeni on...!” Viikkari kailotti matkien vanhaa kesähittiä ja yritti kiskoa naista kainaloonsa. Max ei luovuttanut vaan tunki itsensä Viikkarin ja naisen väliin.

– Perkeleen sika! Alexa kuuluu mulle!

Viikkari suuteli suurellisin elkein Maxia molemmille poskille.

– Annetaan Alexan päättää, kumpi kiinnostaa: kaksitoista- vai kaksikymmentäsenttinen.

Mies räjähti nauruun ja elehti penisten suuntaan tavalla, joka sai muutkin riemastumaan. Alexa punastui mutta imarrelluna Kaius Kolehmaisien tapaisen superjulkiksen huomiosta, eikä hän epäroinyt.

– En minä ole mikään esine, jonka sinä, Max, voit omistaa, hän puuskahti kimmastunutta näytellen ja kapsahti saman tien Kaiuksen kainaloon. Pariskunta suuntasi oitis saunan ja porealtaan suuntaan, ja Max jäi paikkailemaan pettymystään.

Petteri huomasi, että Alexan valinta ei herättänyt väessä sen kummempaa paheksuntaa. Olihan Max pikkukala verrattuna Kaius Kolehmaisien tapaiseen vonkaleeseen. Max oli saanut huomiota Helsingin yleisissä käymälöissä yöaikaan tehdyistä podcasteistaan, joissa narkkarit ja muut yön kulkijat pääsivät ääneen. Mitäpä se oli verrattuna Kaiuksen saavutuksiin. Jokainen tiesi, että tämä oli erittäin vaikutusvaltainen kaveri eikä hänen kanssaan kannattanut olla missään muissa kuin erinomaisissa väleissä, jos halusi

nostetta uralleen. Ja sitähan juhlijoista halusi joka ikinen, myönsi sitä tai ei.

Petteri ei ollut koskaan ajatellut, että viinaa, shottirallia ja humalaa voisi kokonaan korvata kokalla tai muilla huumeilla. Känni oli peruskokemus, jota kaipasi silloin tällöin ja nyt entistä enemmän, kun kausi oli pilalla ja kättä särki. Petteri rahtasi keittiön isoista jääkaapeista loput katkarapusalaatit ja patongit tarjoilupöytään ja availi jäljelle jääneitä skumppapulloja meluavan vierasjoukon riemuksi. Hän piti kuitenkin huolen siitä, ettei musiikin jytke noussut entisiin lukemiin ja yritti samalla ravistaa mielestään viikon ikävät tapahtumat. Lisää tukevia shotteja ja viivoja! Se saattaisi auttaa asiassa.

Hän tiesi hyvin, että sai syyttää itseään vammasta, nyrkin lyöminen täysillä kiviseinään ja vielä useaan kertaan oli ollut järjetöntä eikä auttanut asiassa lainkaan. Odotellessaan aamupäivällä kärsimättömänä valmentajan puhelua hän oli peuhannut Sinin kanssa leveässä parisängyssä. Seuran omistama kolmen huoneen ja avokeittiön melko ylellinen yläkerroksen huoneisto Etu-Töölössä tarjosi mainiot puitteet lemmeleikeille. Keittiössä oli industrial-tyyliin harjattua rosteria ja kvartsia, marmorilaattaisessa kylpyhuoneessa pieni höyrysaunakin. Sinne ehti nopeasti salilta ja Sinin luota Jätkäsaaresta, sijainti oli loistava. Hetkeä ennen lau-keamista Petterin tajuntaan oli nauliutunut kuva Sinin

vartalosta. Täyteläiset rinnat, litteä vatsa ja solakat treenatut reidet. Sinin upeat pidennetyt hiukset lainehtivat sängyn laidan yli koskettaen melkein lattiaa. Sini tiesi itsekin olevansa himottava, totta kai tiesi, olihan hän noudattanut tinkimättä saliohjelmaa, jolla kroppaa muokattiin. Kriittisiä paikkoja, niitä hemmetin jäänteitä maataisperimästä, kuten liian leveää nenää ja latta-poskia, oli kirurgilla korjailtu.

Sinikin oli lauennut, saanut oikein hyvän orgasmin, koska Petteri oli hyvä rakastaja, intohimoinen ja vahva. Heillä oli sängyssä täydellistä. Silloin he melkein unohtivat, ettei muista asioista heidän suhteessaan voinut aina sanoa samaa. Välillä syyttelyt ja loukkaavat sanat lentelivät kuin tikarit päin kumppania ja johtivat ikäviin välienselvittelyihin, joita oli puitu julkisuudessakin.

Petteri kertasi mielessään aamun tapahtumia. Mitään se ei auttaisi, mutta muutakaan hän ei voinut. Heti petipuhien jälkeen hän oli kierähtänyt selälleen ja katsonut viestit. Ei vieläkään mitään valmentajalta. Mitä helvettiä hän tässä jännitti, muisti hän ajatelleensa, eihän hän mitään rikosta ollut tehnyt. Jääkiekko on fyysistä peliä, taklaukset kuuluvat osana siihen. Tyypit, jotka vaativat taklausten kieltämistä, kuuluivat mamman esiliinan nauhoja pitelemään, eivät jääkiekon pariin. Yleisö janosi kovaa menoa jäällä, se oli kuin nälkäinen peto, joka murisisi tyytymättömyyttään ja nälkäisyyttään, jos jäällä ruvettiin mammaroimaan. Petteri oli heittänyt puhelimen

yöpöydälle ja noussut istumaan sängyn laidalle sukien tukkaansa. Mitä helvettiä tässä vielä tahkotaan? Taklausta oli käsitelty liigan kurinpitolautakunnassa jo pari päivää, päätöstä ei vain ollut saatu aikaan.

Sini oli mennyt suihkuun ja lotrannut siellä, kun puhelin oli vihdoin soinut. Petteri oli siepannut puhelimen ja harpponut eteiseen läimäyttämään kylpyhuoneen oven kiinni.

– Kangas.

Hänen äänensä oli vastatessa jämerän ja pelottoman kuuloinen, juuri niin kuin pelätyn laitahyökkääjän äänen tuli ollakin. Huntersien valmentaja Jouko Kiiskilä kuulosti vaisulta ja hermostuneelta.

– Pelikielto. Olen pahoillani. Minä tein, minkä pystyin, mutta näin se meni.

Petteri heittäytyi selälleen lakanoihin, ja hänen sydämensä jyskytti.

– Mitä paskaa tämä on? Montako?

– Neljä. Kiiskilän ääni oli kuin maansa myyneen.

– Perkele! Neljän ottelun pelikielto?

Petteri pomppasi pystyyn ja takoi raivoissaan nyrkillä seinää vieressään. Kiiskilä kuuli jyskytyksen ja yritti pitää äänensä rauhallisena.

– Me valitetaan tästä oikeusturvalautakuntaan. Älä menetä tilanteen hallintaa, Pete. Nyt on tärkeintä edetä asiassa eikä jäädä vellomaan.

Petteri hieroi takomisesta kuumottavia rystysiään ja yritti tasata hengitystään. Likomärkä Sini raotti

levottomana kylpyhuoneen ovea ja kurkisti huoneeseen. Petteri huitoi kiivaasti hänet takaisin ja näytti, että ovi on suljettava perässä.

– Kerro kaikki yksityiskohdat. Minun on saatava tietää, Petteri tivasi Kiiskilältä.

– No, kurinpito katsoi tallenteen, ja sen perusteella sinä tulit pimeästä kulmasta. Kiiskilän puhe keskeytyi Petterin harmistuneeseen kiroiluun. – Pete, sinulla oli hetkeä aiemmin kahden minuutin jäähy poikittaisesta mailasta sekä sen protestointi ja sitten tämä taklaus päähän. Kokonaisuus ei näytä kovin kauniilta, ymmärräthän sinä sen itsekin. Ahokas on edelleen sairaalassa, sillä saattaa olla aivotärähdyks tai jotain muuta, en tiedä tarkemmin, Kiiskilä selvitti yrittäen pysyä asiallisen kuuloisena.

– Ikäviä juttujahan nämä tällaiset ovat. Mutta Pete, me tehdään kaikki parhaamme sinun puolestasi, siihen sinä voit luottaa, Kiiskilä lopetti puhelun.

Petteri kumosi shotin ja irvisti. Max remelsi jonkun missin kanssa, ja parivaljakko oli kaatua Petterin päälle. Tämä äyskäisi harmistuneena ja tuuppasi paria etäämmälle. Petteri ei ollut erityisesti juhlatuulella. Tyrmäävä neljän ottelun pelikielto oli tullut mahdollisimman pahaan kohtaan kautta. Lääkäri oli laittanut käteen kipsin, murtuma oikean käden rystyissä ei ollut paha mutta silti olemassa.

Kipsin vuoksi Petteri ei ollut voinut edes nauttia saunan ylellisistä löylyistä – asia, mikä sai illan ja yön mittaan hänen pahantuulisuutensa läikehtimään yli

sietokyvyn. Sauna oli huvilalla upea. Löylyhuoneessa oli lähes koko seinän kokoinen, järven suuntainen peili-ikkuna, tummat laattapinnat yhdistyivät aistikkaasti puuhun, ja pesutiloissa kohisivat sadeveisesuihkut. Humalassa ja kokapäissään olleet vieraat olivat melastaneet saunassa Petteristä piittaamatta ja pulahdelleet huutaen ja nauraen porealtaaseen alastomat varjatot kiiltäen.

Petterin osaksi jäi istuskella isolla terassilla tai ranta-saunan laiturilla sen minkä viileä syösyä salli tai kulluttaa aikaansa alakerran isossa olohuoneessa metallimusiikin soidessa. Se, joka halusi päänsä tukevammin sekaisin, suuntasi kulkunsa huvilan yläkerroksen mukavasti kalustettuihin kabinetteihin tai makuuhuoneisiin.

Kiiskilän huonot uutiset eivät olisi tuntuneet niin paskamaisilta, jos Siniltä olisi herunut edes rahtunen myötätuntoa. Mutta ei. Petteri oli tuijottanut synkänä eteensä, kun Sini oli tullut suihkusta ja ryhtynyt pukeutumaan. Tämä oli läiskäissyt tyytymättömänä määrän pyyhkeen kylpyhuoneen naulakkoon.

– Paskamaisia tuollaiset pelikiellot, juuri kun tarvittaisiin näkyvyyttä. Nyt meitä ei varmaan kutsuta Jennikan pr-tapahtumiinkaan vähään aikaan, Sini valitti ja kiinnitti rintaliivien hakaset.

– Sekö tässä nyt on tärkeää? Petteri ärähti.

Sini oli niin julkisuuden perään, että häntä välillä riepoi. Sini vetäisi housut jalkaansa ja napitti puseronsa etumuksen. Vaatteet olivat yhteistyökumppanin

Tämän ihmissuhdedraaman parissa viihtyy ja viisastuu, saa nauraa ja itkeä, ja sen mehevistä henkilöhahmoista tulee lukijan ystäviä.

Pääkaupunkiseudun kiihkeään sykkeeseen sijoittuva romaani johdattaa lukijan kahteen eri maailmaan: toisessa omaishoitaja Saara kurkistelee huolissaan tyhjään kukkaroonsa, toisessa taas kiekko-kaukaloiden nyrkkisankari Petteri viettää päihteiden ja biletyksen siivittämää julkiselämää.

Molempien sisällä on silti sydämenkokoinen tyhjiö. Onko kahden erilaisesta maailmasta tulevan mahdollista antautua rakkauden vietäviksi, varsinkin kun mustasukkaiset ja omistus-haluiset eksät työntävät kapuloita rattaisiin minkä ehtivät?

Omat esteensä Saaran ja Petterin tarinalle saavat aikaan myös somessa viuhuvat vihaviestit ja median kohuotsikot. Lopulta on aika tehdä päätöksiä, eivätkä ne ole helppoja.

Eeva Eloranta on tehnyt pitkän uran suomalaisessa teatterimaailmassa. Hän on tullut tutuksi tv:stä ja elokuvista, viimeisimpänä Aida Boschin roolista Netflixin suomalaisessa *Dance Brothers* -sarjassa. Hänet on kahteen kertaan palkittu sekä elokuva-alan valtionpalkinnolla että Jussi-patsaalla. Näyttelijäntyönsä ohella Eeva Eloranta on myös käsikirjoittanut tv-sarjaa *Samaa sukua, eri maata* 1998–2000 ja komediatekstejä teatterinäyttämöille. *Mistä löytäisin uskollisen sydämen* on Eeva Elorannan esikoisromaanin.

KL 84.2

Kansi: Tilla Larkiala /
Täitöpalvelu Yliveto Oy

minerva
www.minervakustannus.fi

ISBN 978-952-410-139-4

